

Educador lúcid i discret

M. Teresa Codina i Mir^a

^a Membre de l'equip fundador de l'Associació de Mestres Rosa Sensat. Ha liderat la creació de les escoles Talitha, Avillar Chavorros i Xavó-Xaví a Barcelona i n'ha estat la directora. Ha estat responsable dels programes d' Acció Especial i d'Educació Compensatòria del Departament d'Ensenyament i del Programa d'Educació en la Diversitat de l'Ajuntament de Barcelona.

Quan a començament del curs 1983-84 vaig entrar a treballar al Gabinet d'Ordenació Educativa, el cap dels Serveis Territorials de Barcelona era Lluís Busquets. En aquell moment, per la meua responsabilitat en el tema de les escoles d'acció especial, la relació amb aquella entitat pràcticament es reduïa al vessant administratiu (ràtio alumnat/professorat, beques de menjador, etc.). Lluís Busquets em resultava una persona seriosa i competent, més aviat distant que, conscient de les conseqüències de qualsevol decisió seva, volia disposar del màxim de dades per actuar amb coherència.

En relació amb la meua responsabilitat sobre l'educació marginal i compensatòria, es va iniciar una col·laboració estreta i, alhora, fàcil en general amb ell, pel fet de compartir els criteris essencials. La varietat i la gravetat de les situacions escolars amb què ens trobàvem demanaven respostes que havien de tenir en compte la urgència immediata i, alhora, les actuacions a llarg termini.

La sensibilitat i el bagatge personal d'en Lluís, la seva capacitat i la voluntat d'estar al dia, de fer-se càrrec del que els mestres copsàvem i vivíem, de mirar amb serenor, profunditat i amplitud temes que en aquell moment a tots ens resultaven nous i ens superaven en tots els àmbits, en definitiva, la proximitat d'en Lluís ens era un estímul per trobar actuacions que representaven l'inici d'una trajectòria amb sentit de futur, com van ser la formació de mestres *in situ* en els diferents Serveis Territorials i les Aules Taller de temps flexible per a tots els alumnes dels últims cursos de l'educació bàsica. El fet de trobar comprensió i acollida feia que el plantejament de problemes i la proposta de respostes fos un pensar en veu alta de manera compartida. El desacord per una o altra banda mai no suposava ruptura ni repressió.

Per altra banda, sempre vaig agrair la senzillesa i el realisme amb què amb en Lluís preparàvem les seves aportacions a trobades en àmbits d'altres esferes, des del punt de vista polític administratiu de l'Estat (relació amb la Direcció General d'Educació Compensatòria o reunions amb determinats responsables del Ministeri d'Educació i Ciència). La seva prioritat mai no era ni el simple fet de quedar bé ni el lluïment personal: d'entrada, ell volia valorar la feina de base dels mestres que es dedicaven al programa i, com a conseqüència, pretenia que les disposicions i les normatives que sortissin de la trobada quedessin emmarcades en la situació concreta del món escolar del moment: per part seva, era una exigència de realisme eficient.

Un tret rellevant del seu recorregut i una expressió del seu vessant científic era l'interès per conèixer i estar al corrent de les descobertes, les tendències, les experiències científiques i la seva habilitat per trobar la manera de fer-les arribar als mestres i a l'escola. Així, els projectes «Ciència 6-12» i, posteriorment, «Descoberta 3-

6» que ell va impulsar tenien per objectiu que els infants experimentessin a partir de materials senzills i d'activitats normals i assumissin un coneixement progressivament racional de conceptes com velocitat, calor, canvi i energia, bàsics per al seu currículum posterior. Sóc testimoni de la passió amb què mestres científics com la inspectora Pepa Pujalt fruïen compartint amb en Lluís la dedicació pel programa, la constatació de la il·lusió i els progressos dels infants que se'n beneficiaven i el valor educatiu per a les escoles que l'implantaven.

En aquest vessant de mirada àmplia i engrescadora sobre l'educació i amb el seu afany incansable d'atendre la qualitat de l'educació escolar podem caracteritzar els seus quatre anys de presidència de la Societat Catalana de Pedagogia. Convençut que el moment cultural suposava i demanava un canvi en la manera d'ensenyar i d'aprendre, un dels seus objectius es va centrar a revalorar, des de l'educació infantil, l'art i la tècnica de la narrativa com a base per desenvolupar el coneixement i els diferents tipus de comprensió. Amb aquesta finalitat va gestionar l'estada a Barcelona del professor Kieran Egan i va organitzar seminaris i trobades a Barcelona i a València.

Després, un cop deixada la presidència i aprofitant l'ampliació que solen representar les noves tecnologies, va continuar actiu en la seva passió per l'ensenyament tant a partir de les propostes relacionades amb *Narracions i currículum* com del recull d'experiències concretes capaces d'esperonar i d'encoratjar els mestres.

A la seva manera, senzilla i discreta, Lluís Busquets, sempre pacient, tenaç i alhora constant, ens deixa el testimoni d'un educador conscient del valor de l'educació, en tot moment disposat a valer-se de tots els seus recursos científics i humans per donar resposta a la situació de cada persona, sempre en funció de les necessitats d'espai i de temps en què a cadascú li toqui viure. Hem de reconèixer que l'educació del nostre país hi té un gran deute.